

סיפורי

מעשיות גליון

פאר'ן שבת טיש

פרשת תרומה
שבת זכור
ח' אדר שנת תשפ"א
לפ"ק
שנה 2, גליון 15
(30)

ארויסגעזעהן דורך אונזרות היכל הקודש הרס"ב

סודות התורה וואס מיר קענען גישט פארשטיין. און דאס דארפן מיר לערנען דעם רבי'נס ספרים און פאלגן אלעס וואס דער רבי זאגט, דאך דארפן מיר אפער געדענקן אז מיר פארשטייען גארנישט.

און דאס איז א סוד וואס מיר דארפן וויסן אויף די גאנצע תורה; מיר פשוט'ע מענטשן קענען גישט פארשטיין די טיפע סודות וואס ליגט באהאלטן אין די הייליגע ווערטער פון די תורה. א איד לערנט משניות אדער גמרא מיינט ער שוין אז ער האט שוין משיג געווען אלעס וואס ליגט אין די הייליגע ווערטער, דארף ער וויסן אז די הייליגע תורה איז עמק עמק מי ימצאנו (קהלת ז, כד), יעדעס ווארט און יעדע אות איז לויטער סודות התורה וואס מיר קענען גישט משיג זיין.

קשיות

און דאס איז אויך געזאגט געווארן איבער אלעס וואס פאסירט מיט'ן מענטש, דארפן מיר וויסן און געדענקן אז אלעס פירט דער אייבערשטער אליינס און מיר קענען גישט פארשטיין די וועגן פונעם אייבערשטן. דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ו, חלק ב', סימן נב): "כך ראוי להיות דיקא, שיהיו קשיות על השם יתברך וכך נאה ויפה לו יתברך", אזוי דארף זיין, אזוי <<<

שבת קודש פרשת וארא, שנת תשפ"א לפ"ק קטן, איז דער ראש ושיבה שליט"א געווען אין שטעטל, 'קחית ברכלב' - ליבערטי יע"א; אינדערפרי נאכ'ן דאווענען האט דער ראש ושיבה שליט"א אנגעהויבן א נייע מעשה, מעשה ז, מזבוב ועכביש.

הייבט דער הייליגער רבי אן דערציילן: איך וועל אייך דערציילן מיין נסיעה וואס איך האב גיהאט.

מעשה אמאל איז גווען א מלה. וואס ער האט אויף זיך גיהאט כמה מלהמות שווערע און האט זיי בוכש גווען (דרייניו איין גינומען) און האט גינומען אסאך שכניים. (אפשר וועט איר מיינען איך וועל אייך גאר דערציילן וועט איר קענען פארשטיין).

דער רבי האט זיך אויסגעדרוקט אינמיטן דערציילן די מעשה: "אפשר וועט איר מיינען איך וועל אייך גאר דערציילן וועט איר קענען פארשטיין"; דא האט אונז דער רבי אנטפלעקט אז אין זיינע ווערטער זענען באהאלטן טיפע

אזוי איז געווען ווען די אידן זענען ארויס פון מצרים, דער אייבערשטער האט זיי ארויסגענומען פון מצרים, ער האט זיי געוויזן די גרויסע וואונדער, ער האט געשפאלטן דעם ים, זיי געגעבן צו עסן מן פון הימל, די ברוינעם וואסער צו טרינקען און אזוי ווייטער, ביז די אידן האבן געפרעגט (שמות י, י): "הי' ה' בקרבנו?" דער אייבערשטער איז דא מיט אונז? דער אייבערשטער האט פארגעסן פון אונז? גלייך האט פאסירט די פרשה מיט עמלק, ויבא עמלק און ער האט געביסן די אידן.

מוהרא"ש זכותו יגן עלינו פלעגט שטענדיג חזר'ן מיט אונז אז אלע ספיקות און קאפדרייענישן קומט פון עמלק; עמלק באטרעפט אזוי ווי ספ"ק, דער <<<

געשמאקע עסן האט ער געבעטן זיין טאטע ער זאל אים געבן עסן און דער טאטע האט אים געגעבן עסן, גייענדיג ווייטער בעט ער זיין טאטע אז ער דארף טרינקען און דער טאטע האט אים געקויפט א טרינק, אזוי איז געווען מיט אלעס וואס דער קינד האט געזען, ער האט געבעטן זיין טאטע זאל אים דאס קויפן און דער טאטע האט אים אלעס געגעבן, גייענדיג ווייטער האט דאס קינד געזען איינעם גיין און האט יענעם געפרעגט: "האסט אפטר געזען מיין טאטע? איך ווייס גישט וואו מיין טאטע איז!" ווען דער טאטע האט דאס געהערט האט ער אראפגעווארפן דאס קינד פון זיין אקסל, איז געקומען א הונט און געביסן דאס קינד.

א ווארט פארן שבת טיש

מיר ש ט י י ע ו יעצט אין זייער א דערהויבענע צייט, מיר האבן יעצט די מצוה פון אויסמעקן עמלק וואס פארשטעלט דעם אייבערשטן, ער ברענגט אריין אינעם מענטש ספיקות אין די אמונה. חכמינו זכרונם לברכה דערציילן (פסיקתא דרב פנא, הובא בר"ש שמות י, ח), אמאל איז געווען א מענטש וואס איז געגאנגען א ווייטע וועג מיט זיין קינד, דאס קינד האט גישט געהאט קיין כח מער צו גיין האט אים דער טאטע גענומען אויפ'ן אקסל, אזוי איז ער געגאנגען און געגאנגען מיט'ן קינד אויפ'ן פלייצע, גייענדיג אויפ'ן וועג זעט דאס קינד ווי איינער פארקויפט

קומט עס זאל זיין און עס איז שייך עס זאל זיין - קשיות אויפ'ן אייבערשטן. "אם היה הנהגתו כפי חייב דעתנו, אם כן היה, חס ושלום, דעתו כדעתנו". ווייל אויב וואלט מען ווען פארשטאנען יעדע זאך וואס דער אייבערשטער טוט, וואלט דאך חס ושלום געווען אונזער שכל אזוי ווי דעם אייבערשטן פארשטאנד. אבער - האט דער רבי אויסגעפירט - וואויל איז דעם מענטש וואס האט נישט קיין שום קשיות אויפ'ן אייבערשטן, ער גלייבט אז אלעס וואס גייט אריבער אויף אים איז נאר פאר זיין טובה.

א מענטש דריידט זיך ארום מיט אזויפיל קשיות אויפ'ן אייבערשטן: 'פאר וואס האב איך נישט קיין פרנסה?' 'פאר וואס בין איך נישט מצליח מיט מיינע קינדער?' 'וכו' וכו' - דאס אלעס קומט ווען דער מענטש זוכט צו פארשטיין דעם אייבערשטן וועגן, ער מיינט אז מען קען עס פארשטיין, אבער דער רבי לערנט אונז אויס אז די אלע קשיות זענען דאס שיינקייט פונעם אייבערשטן, ווייל ווען מען וואלט ווען פארשטאנען יעדע זאך וואס דער אייבערשטער טוט, וואלט דאך חס ושלום אויסגעקומען אז אונזער שכל איז אזוי ווי דעם אייבערשטן פארשטאנד, דערפאר איז וואויל פאר'ן מענטש וואס האט נישט קיין קשיות אויפ'ן אייבערשטן, און גלייבט אז וואס דער אייבערשטער טוט איז זיכער גוט.

און דאס איז דאס גרויסקייט פון א צדיק; א צדיק לעבט מיט אזא שטארקע אמונה אינעם אייבערשטן, וואס עס זאל נאר פאסירן מיט אים האט ער קיינמאל נישט קיין קשיות אויפ'ן אייבערשטן. א שאד צו זוכן צו פארשטיין די וועגן פונעם אייבערשטן, דאס דארף מען נישט פארשטיין און דאס קען מען סיי ווי נישט פארשטיין.

די הייליגע חכמים זאגן (ברכות ז): משה רבינו האט געבעטן דעם אייבערשטן (שמות לג, יג): "הודעני נא את דרכך ואדעך",

ווייז מיר דייע וועגן איך זאל עס פארשטיין, ער האט געוואלט פארשטיין פאר וואס פאר איינעם גייט גוט אין לעבן און דעם אנדערן גייט שלעכט, האט אים דער אייבערשטער געענטפערט (שם פסוק יט): "רחמתי את אשר אחזן ורחמתי את אשר ארחם", איך האב רחמנות אויף וועם איך וויל רחמנות האבן; מיינע וועגן, ווי אזוי איך פיר די וועלט - דאס קען מען נישט פארשטיין.

תפילה והתבודדות

דער הייליגער רבי פלעגט אסאך שמועסן מיט אונזערע לייט פון זיינע מדריגות, ער פלעגט זיי דערציילן צו וואס ער האט אלץ זוכה געווען; דער רבי פלעגט שמועסן פון זיך, פון זיינע מדריגות און השגות, ווייל דער רבי האט געוואלט מיר זאלן אים וועלן נאכמאכן. דורכדעם וואס מען וועט הערן צו וואס א מענטש קען זוכה זיין, וועלן אלע פרויבירן אים נאכצומאכן. [עס זענען דא מענטשן וואס האבן א קשיא אויפ'ן רבי'ן היתכן דער רבי האט אזויפיל גערעדט פון זיך, פון זיינע גרויסע מדריגות, אבער באמת דאס צו פראגען דארף מען זיין א גרויסער עם הארץ, ווער עס לערנט גמרא זעט ווי אלע צדיקים, אלע תנאים און אמוראים האבן זיך פארמט מיט זייערע מדריגות, כדי אנדערע זאלן זיך אפלארענען פון זיי].

ווען דער רבי פלעגט דערציילן זיינע מדריגות וכו', זענען געווען מענטשן וואס האבן געזאגט פאר'ן רבי'ן: "איר זענט צו געקומען צו גרויסע מדריגות און השגות ווייל איר זענט אן אייניקל פון דעם הייליגן בעל שם טוב זכותו יגן עלינו, איר זענט אן אייניקל פון הרב הקדוש רבי נחמן הורודענקער זכותו יגן עלינו, און פון נאך צדיקים, דאס איז די סיבה פאר וואס איר האט זוכה געווען צו די גרויסע מדריגות", שרייבט רבי נתן (שבחי הר"ן, סימן כו): "יעדעס מאל ווען דער רבי האט געהערט אז מענטשן זאגן אז דער רבי איז צוגעקומען צו זיינע גרויסע

מנצח געווען, פראגען חכמינו הקדושים (ראש השנה פרק ג, משנה ח): "וכי ידיו של משה ע ושות מלחמה או שוברות מלחמה?" צי טוט דען משה רבינו'ס הענט מאכן מען זאל מנצח זיין אדער פארלירן די מלחמה, "אלא כל זמן שהיו ישראל מסתכלים כלפי מעלה ומשעבדין את לבם לאביהם שבשמים, היו מתגברים; ואם לאו, היו נו פלין", נאר וואס דען, משה רבינו איז געזיצן און געוויזן מיט זיינע הענט אויף ארויף, ער האט געזאגט פאר די אידן: "קוקט ארויף צום אייבערשטן! האטס נישט מורא פון עמלק", עמלק וויל אונז שוואך מאכן, ער כאפט די מענטשן וואס פאלן אראפ אין עבירות און ער זאגט זיי: "דו ביסט שוין פארפאלן, דו ביסט שוין דערנאך!" קומט משה רבינו און ווייזט אויף ארויף, משה רבינו זאגט: "קוק נישט וואס עמלק זאגט, הער נישט צו דעם יצר הרע, דו קוק צום אייבערשטן".

(עצתו אמונה תצוה תש"פ לפרט קטן)

זיך און שטענדיג טראכטן: יעדע זאך וואס איך טו, האט דער אייבערשטער א נחת רוח פון דעם; בפרט ווען א מענטש האט שכל און ער רעדט זיך אויס זיין הארץ צום אייבערשטן, קען מען זיך נישט פארשטעלן וואס עס טוט זיך אפ אין הימל און וואס פאר א רעשט עס ווערט דערפון. אלע קליפות און מקטרגים ווערן פארברענט פון דעם.

ווער האלט מלחמה מיט עמלק? די צדיקים וואס פארשפרייטן דעם אייבערשטן, זיי האלטן מלחמה מיט אים; זיי דערמאנען אונז נאכאמאל און נאכאמאל מיר זאלן געדענקען עס אז דא א באשעפער, ער טוט אלעס, ער מאכט אלעס; קיינער קען גארנישט טון נאר וואס דער אייבערשטער זאגט.

מיר געפונען ביי די פרשה פון עמלק, ווען משה רבינו האט געהאלטן זיינע הענט אינעם ריכטונג פון הימל האבן די אידן

עיקר פון עמלק איז אריין צו ברענגען ספיקות אינעם מענטש: 'וועל איך נאך האבן א תפילה?' 'קען איך נאך תשובה טון?' 'דער אייבערשטער דארף מיר נאך האבן?' 'ווערן מיינע תפילות אויך אנגענומען?' דאס אלעס און נאך ברענגט עמלק אריין אינעם מענטש, אז דער מענטש זאל טראכטן אז דער אייבערשטער איז נישט מיט אים און אז דער אייבערשטער דארף אים נישט, אזוי ווי עס שטייט (שמות, פס'): "ה' ה' בקרבנו אם אין"; און גלייך נאכדעם שטייט "ויבא עמלק".

אז מיר וועלן ארויס נעמען פון זיך די אלע ספיקות ובלבולים וועלן מיר ריכטיג מקיים זיין דעם מחיאת עמלק; אז מיר וועלן גלייבן אינעם אייבערשטן אז דער אייבערשטער איז מיט אונז, ביי אונז און נעבן אונז און ער הערט צו אונזערע תפילות.

אזוי אויך דארפן מיר האבן אמונה אין

מְדַרְיגוֹת ווייל ער איז געבוירן מיט א הויכע נשמה, אדער מצד יחוס, פלעגט דער רבי זייער מקפיד זיין, און געזאגט: 'איך בין צוגעקומען צו וואס איך בין צוגעקומען, נישט ווייל איך שטאם פון אזעלכע גרויסע זיידעס, און נישט ווייל מיין נשמה וכו', נאר ווייל איך האב זייער אסאך געהארעוועט, און יעדער מענטש קען זוכה זיין צו דעם".

ווי אזוי קענען מיר טאקע זוכה זיין צו די אלע מדרגות? - זאגט דער רבי (לקוטי מוה"ר"ן, חלק ב', סימן כה; ק): ער האט געהערט פון אסאך צדיקים אז זיי אלע זענען צוגעקומען צו זייערע מדרגות נאר דורך תפילה והתבודדות, ווייל מען קען נישט זיין קיין ערליכער איד אן תפילה והתבודדות; ווען דער רבי האט דאס געזאגט זענען דארט געשטאנען אנשי שלומינו און זיי האבן אנגעפאנגען אויסרעכענען נעמען פון צדיקים, האט דער רבי געזאגט אויף יעדע נאמען וואס זיי האבן אויסגערעכנט אז אלע פון זיי האבן אים בפירוש געזאגט אז זיי זענען צוגעקומען צו זייערע מדרגות נאר דורך תפילה והתבודדות, דורך אסאך רעדן צום אייבערשטן. ווי מיר האבן געהאט אין ג"ך (שופטים יא) די מעשה פון יפתח הגלעדי, [אז מען לערנט יעדן טאג די שיעור פון צוויי פרקים ג"ך - האט מען הערליכע התחזקות פאר'ן לעבן] די הייליגע חכמינו זכרונם לברכה זאגן (ראש השנה כה): אויף אים: "יפתח בדורו כשמואל בדורו", יפתח אין זיין דור איז אזוי ווי שמואל הנביא אין זיין דור. יפתח איז געווען א פשוטער מענטש, אזוי ווי עס שטייט (שופטים יא, א): "והוא בן אשה וגו'", דאך זאגן חז"ל אז יפתח איז ווי שמואל הנביא, ווי אזוי האט ער זוכה געווען צו דעם אז ער זאל ווערן אזוי דערהויבן און חשוב? - נאר יפתח האט געלעבט מיט'ן אייבערשטן, ער האט געמאכט 'התבודדות', יעדע זאך פלעגט ער זיך אויסשמועסן מיט'ן אייבערשטן, דערפאר האט ער זוכה געווען צו וואס ער האט זוכה געווען. ווי מען זעט אין די פסוקים; ווען מען האט אים געוואלט אויפנעמען ער זאל ווערן א האר איז ער זיך געגאנגען אויסשמועסן זיינע ספיקות מיט'ן אייבערשטן ווי עס שטייט (שופטים יא, יא): "וידבר יפתח את כל דבריו לפני ה' במצפה", יפתח האט אויסגעשמועסט זיין גאנצע הארץ מיט'ן אייבערשטן. ווען ער איז ארויס מלחמה האלטן קעגן די בני עמון האט ער ווידער גערעדט צום אייבערשטן ווי עס שטייט (שם פסוק ל): "וידבר יפתח נדר לה'", - דאס האט אים צוגעברענגט צו זיין גרוסקייט.

ווען ער איז געשטארבן שטייט אויף!?

מען דארף אבער וויסן ווי אזוי צו רעדן צום אייבערשטן; אפילו א מענטש גייט אריבער ביטערע שוועריקייטן דארף ער וויסן און געדענקען אז דער אייבערשטער פירט די וועלט מיט א פונקטליכע חשבון און אלעס וואס פאסירט מיט'ן מענטש איז זיכער לטובה, מען קען זיך נישט אפרעדן צום אייבערשטן פאר וואס האט דער אייבערשטער אזוי געטון, ווייל וואס דער אייבערשטער טוט - דאס איז גוט, ווי עס שטייט אין פסוק (דברים לב, ד): "הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט, אל אמונה ואין עול, צדיק וישר הוא", נאר די גאנצע זאך פון תפלה איז א מצוה פון די תורה וואס דער אייבערשטער וויל ווען מען האט א צרה זאל קומען צו אים און בעטן ער זאל רחמנות האבן, אבער חס ושלום צו האבן קשיות אויפ'ן אייבערשטן פאר וואס גייט

מיר אזוי שווער וכו'?" ווייל מיר גלייבן באמונה שלימה אז וואס דער אייבערשטער טוט איז גוט און וואס עס גייט אריבער איז מיט א פונקטליכער חשבון.

אזוי ווי מען זעט ביי דוד המלך (שמואל ב, יב), ווען זיין זון איז קראנק געווארן האט ער געפאסט און זיך נישט געלייגט אין בעט שלאפן. ער איז געשלאפן אויף דער ערד, און וויפיל מען האט אים געוואלט טרייסטן האט ער זיך נישט געלאזט; ער האט נישט געוואלט מיט עסן מיט זיינע באדינער, ער האט געהאלטן אין איין דאווענען צום אייבערשטן אויף זיין קינד, און למעשה איז זיין קינד נעבעך געשטארבן. ווען דאס קינד איז געשטארבן האבן די באדינער מורא געהאט דאס צו דערציילן פארן קעניג, זיי האבן געטראכט: 'מה-דאך ווען דאס קינד האט געלעבט, ער איז נישט געזונט געווען האט דוד המלך זיך נישט געלאזט טרייסטן, וואס וועט שוין זיין יעצט ווען ער וועט הערן אז דאס קינד איז געשטארבן?!' ווען דוד המלך האט געזען ווי זיי שושקען זיך, האט ער זיי געפרעגט צי דאס קינד לעבט נאך, האבן זיי אים געזאגט אז דאס קינד איז געשטארבן, האט זיך דוד המלך גלייך אויסגעטון זיין זאק און ער האט זיך געזעצט אויף זיין שטיל און געבעטן מען זאל אים ברענגען עסן.

זיינע קנעכט האבן דאס נישט פארשטאנען, זיי האבן אים געפרעגט: "מה הדבר הזה אשר עשיתה?" וואס גייט דא פאר, "בעבור הילד חי, צמת ותבך, וכאשר מת הילד, קמת ותאכל לחם?" ווען דיין קינד איז געווען נישט געזונט און ער האט נאך געלעבט האסטו געפאסט און געוויינט, און יעצט ווען ער איז געשטארבן שטייטו אויף פון דער ערד און דו עסט א סעודה?! האט זיי דוד המלך געענטפערט: "ויאמר: בעוד הילד חי, צמתי ואבכה, כי אמרתי מי יודע וחנני ה' וחי הילד, ועתה מת, למה זה אני צם האוכל להשיבו, עוד, אני הלך אליו, והוא לא שוב אלי", ווען מיין קינד האט נאך געלעבט, האב איך געטראכט אז איך וועל בעטן דעם אייבערשטן, אפֿשר וועט דער אייבערשטער מיר העלפן, אבער יעצט אז ער איז געשטארבן, ווייס איך אז עס איז א גזירה פונעם אייבערשטן, און איך קען אים שוין נישט צוריק ברענגען צו מיר.

דוד המלך האט זיי געזאגט: ווילאנג עס איז געווען די צרה, דאס קינד איז געווען קראנק, האב איך געהאט א מצוה פון תפלה, דער אייבערשטער האט געוואלט איך זאל מתפלל זיין אויף אים, דערפאר האב איך אסאך געבעטן דעם אייבערשטן, איך האב נישט אויפגעהערט צו בעטן, אבער יעצט ווען דאס קינד לעבט שוין נישט, איך קען אים שוין סייווי נישט צוריק ברענגען האב איך נישט קיין קשיות אויפ'ן אייבערשטן, איך בין נישט ברוגז אויפ'ן אייבערשטן, איך גלייב אז ווי אזוי דער אייבערשטער טוט איז גוט פאר מיר.

נישט גענוג איין מאל א יאר

אז מיר וועלן נאכמאכן דעם רבי'ן, מיר וועלן אויך רעדן יעדן טאג צום אייבערשטן וועלן מיר אויך זוכה זיין צוצוקומען צו די העכסטע מדרגות. איבערהויפט דא אין שטעטל איז דאך ממש א גן עדן, מען קען זיך שפאצירן אויפ'ן גאס און רעדן צום אייבערשטן.

געלויבט איז דער אייבערשטער אז מיר האבן דא אזא שיינע

צו א קינד: וואס דו דארפסט בעט פונעם אייבערשטן, האב נישט מורא צו גיין אליינס אין פעלד צו רעדן צום אייבערשטן, דער רבי האט געזאגט: "ווען איך וואלט געהאט א זון וואלט איך נישט מורא געהאט אים צו שיקן קליינערהייט אין פעלד רעדן צום אייבערשטן". דורך התבודדות מאכט מען א פלי אריינצונעמען אין זיך נאך 'אמונה', אלע פחדים וועלן אוועק פאלן פון זיך אליינס.

איינמאל ווען מוהרא"ש איז געגאנגען אין פעלד מאכן התבודדות האט ער געזען ווי עס קומט צו גיין א גרויסע חיה, האט ער זיך נישט דערשראקן נאר ווייטער גערעדט צום אייבערשטן און געבעטן דעם אייבערשטן: "ראטעווע מיר פון דעם חיה", דאס דארפן מיר נאכטון, אסאך רעדן צום אייבערשטן.

איינמאל האבן מיר געהאט א מעשה פלא אין קעמפ, א תלמידה פון 'בית פיגא' איז געווען צופרי אין פעלד אינדרויסן פון קעמפ, זי האט געהאלטן אינמיטן מאכן התבודדות, פלוצלינג באמערקט זי א שווארצע זאך וואס שאקלט זיך, קודם האט זי געמיינט אז דאס איז סתם א שווארצע בעג וואס שאקלט זיך פון די ווינט, זי איז געשטאנען בלויז צוויי פיס אנוועק פון דעם, פלוצלינג זעט זי אז דאס איז שוין גארנישט קיין שווארצע בעג, דאס איז א גרויסער בער, דער בער האט זיך אויפגעשטעלט אויף די צוויי פיס און געשטאנען אנטקעגן די מיידל פנים אל פנים! די מיידל האט זיך אבער נישט פארלוירן, זי האט אנגעהויבן בעטן דעם אייבערשטן: "הייליגער באשעפער ראטעווע מיר פון דעם בער, העלף מיר ער זאל מיר גארנישט טון", זי האט אנגעהויבן גיין צוריק צו וועגס ביז זי איז אריין אין איר שטוב.

אזא מעשה פאסט פאר די מעשה ביכלעך; א יונג מיידל פון צוועלף יאר זאל נישט ווערן פארלוירן ווען זי שטייט צוויי פיס נעבן א גרויסע בער. סתם א קינד וואלט אנוועק גע'חלש'ט אויפן פלאץ, נישט נאר א קינד נאר אפילו אן ערוואקסענער מענטש וואלט אויך צעטומלט געווארן פון שרעק, און זי איז געבליבן רואיג און געבעטן דעם אייבערשטן ער זאל איר העלפן; פון דעם זעט מען וואס התבודדות טוט מיט א מענטש, מען באקומט א ישוב הדעת, מען ווערט נישט פארלוירן ווען מען טרעפט זיך אין א צרה.

פון וואס האסטו מורא? פון א גוי?! וואס קען ער דיר שלעכטס טון, דאס שרעק אליינס געבט כח פאר'ן רשע ער זאל דיר קענען שעדיגן, דער הייליגער בעל שם טוב זכותו יגן עלינו האט געזאגט: "א סגולה נצל צו ווערן פון רשעים איז נישט מורא האבן". חכמינו זכרונם לברכה דערציילן (סנהדרין 105:): א כישוף מאכער'ן האט געוואלט מאכן כישוף אויפ'ן הייליגן אמורא רבי חנינא, האט איר רבי חנינא געזאגט: "אי מסתייעת זילי עבדי, אין עוד מלבדו כתיב", דו קענסט פרויברין מאכן כישוף וויפיל דו ווילסט איך האב אבער נישט מורא פון דיר, ווייל עס שטייט אין די תורה (דברים ד, לה): "אין עוד מלבדו", עס איז גארנישט דא אויסער דעם אייבערשטן; זעט מען פון דעם אז ווען מען לעבט מיט'ן אייבערשטן ווערן בטל אלע דינים און אלע כישוף, מען דארף מער נישט מורא האבן פון גארנישט.

המשך דעם קומענדיגן וואך, מיט'ן אייבערשטן'ס הילף

פלאץ, עס איז דא גענוג און נאך שענערע געגענטער וואו צו וואוינען, אבער דאס שיינקייט פון דעם פלאץ וואס צוליב דעם זענען מיר אהער געקומען איז דער 'חנינוף' וואס מיר האבן דא; מיר האבן דא א מוסד פאר אינגלעך און מיידלעך וואס מען רעדט נאר פון אמונה, אמונה, אמונה און נאכאמאל אמונה, זיי זאלן אויפֿוואקסן פון יונגווייז אן צו לעבן מיט'ן אייבערשטן, זיי זאלן לעבן מיט דעם אז דער אייבערשטער פירט די וועלט, עס איז גארנישט דא אויסער דער אייבערשטער.

עס איז נישט גענוג איין מאל א יאר ווען עס קומט שובבי"ם צו רופן א רעדנער וואס זאל רעדן פונעם אייבערשטן, נאר א גאנץ יאר רעדט מען פונעם אייבערשטן, דאס איז אינגזער סדר הלימוד אין די מוסד. אונדאי לערנט מען די סדרה פון די וואך און די אלע לימודים, אבער דער עיקר פון די מוסד, די נקידה אויף וואס מען פארלייגט זיך ביי אונז איז איין זאך: 'אמונה', ווי עס שטייט אין פסוק (תהלים קיט, פו): "כל מצותיך אמונה", אלע מצוות זענען געגעבן געווארן כדי מיר זאלן צוקומען צו 'אמונה' אינעם אייבערשטן, מיר זאלן לעבן מיט'ן אייבערשטן.

דאס קאפל פאלט אראפ...

וואס זעט מען דא אין שטעטל? נאר אייבערשטער; הימל, גראז, ביימער. וואס זעט מען אין שטאט? נאר הויכע גרויסע בנינים; אין שטאט ווערט מען פארנומען צו טראכטן צו וועם געהערט דעם בנין, 'ווער איז דער עושר מיט אזא שיינע דירה', צו וועם געהערט דעם קאמפעני, 'וכו' וכו', מען פארגעסט ארויפצוקוקן אביסל אויפ'ן הימל צום אייבערשטן. אבער אין שטעטל איז נישט דער וואס רייסט זיך אויף קיין גדלה, נאר דער וואס בויעט זיך א שיינע הויז וכדומה - ווערט דער 'רחמנות', דער 'נעבעך' פון שטעטל, 'נעבעך ער האט זיך געבויט א שיינע הויז', 'נעבעך ער האט זיך געדינגען א טייערע קאר'.

אמאל האט דער רבי געפרעגט איינעם פון די תלמידים: "האסט שוין היינט געקוקט אויפ'ן הימל?" דער איד איז געווען א גרויסער עושר און ער איז געווען אריין געטון אין זיינע געשעפטן, ער האט אינגאנצן פארגעסן אז עס איז דא א בורא כל עלמים וואס ער פירט דער וועלט; דאס טוט דער רבי מיט אונז אלע, ער וועקט אונז אויף פון שלאף, דער רבי זאגט אונז: "קוק אויפ'ן הימל; קוק עס איז דא א באשעפער", ווייל אז מען קוקט אויפ'ן הימל דערמאנט מען זיך אז עס איז דא א באשעפער אויף דער וועלט און מען רעדט ארויס א דיבור צום אייבערשטן.

מוהרא"ש פלעגט זאגן: "אין מאנהעטן זענען אלע בנינים גאר הויך אז מען קען נישט זען די הימל, אז מען וויל זיך שוין אנשטרענגען עס צו זען פאלט דאס קאפל אראפ..."

א שווארצע זאך וואס שאקלט זיך

דאס דארפן מיר אריין לייגן אין די קינדער, סיי די מלמדים און סיי די עלטערן; מען קען זיך נישט פארלאזן איינער אויפ'ן אנדערן דער מלמד וועט עס שוין אריין לייגן אינעם קינד, 'די עלטערן וועלן עס שוין אריין לייגן אינעם קינד'.

און דער ראש ישיבה שליט"א האט אויסגעפרעגט יעדעס קינד בפרטיות צי ער האט שוין היינט עפעס גערעדט צום אייבערשטן. דער ראש ישיבה שליט"א האט זיך אנגערויפן